

Dansfestival på Mallorca

Efter ett år av beslutsvånda, vi skall åka, vi skall inte, vi skall, vi skall inte packade slutligen en grupp dansare om 14 st samt fyra musiker sina väskor och ställde kosan mot Mallorca. Eftersom vi reserverat plats för 28 personer hade vi en rejäl hejklack av barn, släkt och vänner med oss.

Vi bestämde att resan skulle starta från Arlanda den 21 april kl 06.00 eftersom alla hade olika idéer om transport till Stockholm.

Jag fick förtroendet att försöka lotsa alla omkring i tid och otid, klädd eller oklädd till alla träffpunkter.

Väl ombord på Scanair Airbuss med destination Palma landade vi förväntansfulla kl 10.35 och antrade bussen som förde oss till Hotel Los Mirlos Sol, Palma Nova, ca en mil från Palma. Vi hade tur med hotellrummen även om dom var små och knappt räckte till två personer, men som folkdansare klämde vi in oss, ibland upp till tre i varje rum.

Nu ställdes kosan för grupplederen till ett hotell i Palma för vidare festivalinstruktioner. I min dagbok noterar jag att alla pratar om ingenting och ingen vet något, varför jag snabbt beslutar att, skall något hända måste vi som vanligt ordna allt själva annars blir vi besvikna.

På onsdagen den 22 april åker vi till Palma för att uppvisningsdansa på gator och torg och mina farhågor besannades, allt var så bra organiserat att ingen visste något och vi vandrade fram och tillbaka i gränderna till gånglåt från Äppelbo utan att tappa humöret. Vi hade förärats med en spansk guide som hade det svårt med engelska språket, men som världsvana Globetroters var det inga problem för Visby Folkdansgille, med diverse tecken och ett engelskt lexikon, klämde vi ur den stackars guiden en hel del och med lite slitage på fotsulorna fick vi göra alla våra bejublade uppvisningar.

På kvällen skulle den stora invigningen äga rum. Vi väntade på bussen. Plötsligt när vi går ombord saknar jag min hustru. Efter tålmodigt väntande fattar jag beslut, som skulle få kollossala följdverkningar i vårt äktenskap, att bussen skall åka till Palma. När majorens kraftiga stämma ryter "stopp där är hon ju för f-n" och utanför bussen bland alla blommorna, likt Ferdinand, går en vilsen jänta i hälsingedräkt och luktar på alla blommorna.

Först nu upptäcker vi vad spanska ögon är. Våra svenska flickor försöker placera oss karlar närmast fönstren, men det hjälps inte, dom spanska ögonen är överallt. Plötsligt fylls bussen av ljuv musik och kastanjetter, snacka om lycka.

Invigningen är så misslyckad en invigning kan vara. Vi står i kön i timmar. Förmodligen väntande på att någon bankett skall avslutas så att herrskapet skall få titta på spektaklet.

Defileringen innehåller ett tävlingsmoment där ett lag från varje nation, ca 35 st, skall få göra en uppvisning på Pueblo Español, ett spanskt Skansen. Snabbt knep Hasse Burell pluspoäng med Lårdansen där pojkar och flickor gjorde det man inte får göra inför pryda spanjorer som jublande följde efter truppen från Visby likt en svans.

Klockan blir 24.00 när vi trötta väntar på bussen som skall föra oss tillbaka till hotellet. Plötsligt som ur intet, kliver dessa spanska ögon fram ur natten och vilket jam det blir. Trötta fötter och värkande ben glöms raskt till knattret av kastanjetter och Hans Erlandsson gör sin åttonde Vingåkersdans - tänk vad gubben tror han är ung.

Vår förtrollning bryts brutalt av slumrande nattgäster, på hotellet som vi dansar utanför, när dom plötsligt utan varning vräker ut vatten på våra musiker, det renderade i att vi fyttade oss under en markis och fortsatte.

Torsdag den 23 april var fridag och alla skingrade sig och gjorde vad dom ville, själva hyrde vi en bil och reste upp i bergen, och Hans Erlandsson lärde av visan "Jag är som en pojke fast farfar jag är" och stapplade med lindade ben.

Fredagen den 24 april började med en tävlingsuppvisning som inte var helskärpt, men vi dansar ju hellre än bra, så inga ledsna miner här inte. Uppvisningarna går däremot utmärkt och när Leif Ringqvist och Hans Erlandsson dansar Oxdans ställer dom till med trafikkaos på gatan intill scenen. Från skrikande däck och hårsman från krockar ackompanjerar våra musiker.

På kvällen åker vi till Pueblo Español, vi vann ju en tävling så klart, och vilken fart sen, det är ett sånt tryck på scenen när alla lättfattade danslag stampar takten, sån fart, glädje och dans att vi frågar vad den långsamma folkdansen från Scandinavien har här att göra. Hoppas att vårt dragspel hörs ordentligt, för vi stampar ju inte takten som dom andra lagen gör. Att gå upp på scenen efter en grupp från Ukraina, som dansade en vild kosackdans, det kallar jag mod.

Bleka hör vi upptakten på dragspelet och sen sätter det igång. Scenen består av ett antal löslagda tvåtumsplankor som så fort man rör sig börjar klappa likt två kulsprutor som ger understöd, och vår major längst fram skriker till musiken "spela högre", medan en annan numera pensionerad major ryter, "det gör inget Hasse, dansa till takten i golvet". Publiken jublar och ovationerna vill aldrig ta slut, speakern får bryta för att hinna med programmet. Och vi som trodde vi dansade dåligt !

På lördag den 25:e tar allt slut. På kvällen väntar vi på bussen som för oss till Palma, till en tjurfäktningsarena som heter Plaza del Toros. Utanför arenan samlas alla festivaldeltagarna medan publiken fyllde arenan, 14.000 personer, varenda plats var besatt. Då öppnas dörrarna där tjurarna gör entré och vi tågar in, alla som varit med och dansat och spelat, vilken manifestation. Blinka, vinka eller gör en kullerbytta och 14.000 människor vrålar som om det vore tjurfäktning.

Efter att ha suttit bredvid Hasse Burell en halvtimme, där vi bjuds på uppvisningar från praktiskt taget hela världen och får uppleva Zuludansares krigsdans, frågar jag honom vad han tycker, han vänder sig mot mig, fortfarande gapande av att ha tappat hakan, och säger "jag har aldrig upplevt något liknande, jag har varit på många festivaler, men det här tar priset, nu tycker jag faktiskt synd om alla som inte följde med".

Resten av dagarna var vi vanliga turister och på tisdagen den 28 april landar vi åter på Arlanda, med en fot i en drömupplevelse, andra på Arlanda, mottager jag gruppens ovationer för väl genomförd resa, helt oförtjänt eftersom alla medverkade till denna upplevelse och vi skingras var och en med sina oförglömliga minnen.

Kjäll Sönnergren